Daniel - J. N. Darby

Introducere - Daniel

In cartea Ezechiel ne este prezentata guvernarea lui Dumnezeu pe pamant in relatie cu Israel, fie in judecata (pacatul care a adus aceasta judecata fiind demonstrat clar si cu argumente puternice), fie in restabilirea poporului sub autoritatea lui Hristos, Odrasla, care va odrasli din casa lui David, si care, in cartea acestui profet, poarta numele acelui imparat, ca adevaratul preaiubit al lui Dumnezeu, iar la sfarsit avem descrierea templului si a organizarii lui. In aceasta relatare il gasim pe Nebucadnetar, capetenia natiunilor, prezentat ca slujitor al lui Yahve (cap. 29.20, 30.24) pentru judecarea lui Israel devenit rau, razvratit si chiar apostat, inchinandu-se la dumnezei falsi. Dar Israel fusese centrul divin al unui sistem al natiunilor intre multele limbi si popoare care au aparut in urma judecatii de la Babel si care existau inaintea lui Dumnezeu independent unele de altele. Acest centru era deosebit de ceea ce era in jurul lui, fiind un popor care Il cunostea pe Dumnezeul cel adevarat, avand templul Lui si tronul Lui, dar care, ca natiune, oricare vor fi fost diferentele dintre starea lui si a celorlalte natiuni, facea parte din sistemul natiunilor care erau inaintea lui Dumnezeu pe pamant (Deut. 32.8).

Executand judecata asupra lui Israel, Nebucadnetar a desfiintat intregul sistem, care a fost inlocuit cu dominatia absoluta si universala pe care i-a dat-o Dumnezeu. Cartea profetului Daniel trateaza aceasta noua ordine a lucrurilor si consecintele ei, adica dominatia capeteniei natiunilor si imparatii care s-au succedat, punandu-ne inainte ramasita lui Israel in mijlocul acestui sistem, sub aceasta dominatie. Imparatul lui Iuda, fiind dat in mainile capeteniei natiunilor si samanta. Imparatul lui Iuda a fost dat in mainile natiunilor si samanta imparateasca era in aceasta pozitie de robie. Ramasita devine obiectul special al gandurilor lui Dumnezeu, descoperite de Duhul Lui in aceasta carte.

In afara de marturia adusa lui Yahve prin fidelitatea ramasitei in mijlocul natiunilor idolatre, istoria prezentata in aceasta carte este caracterizata de doua lucruri importante. In ea gasim duhul profetiei si intelegerea cailor lui Dumnezeu. Ceea ce am vazut ca a aparut in Samuel, cand intregul Israel esuase, a strabatut toata istoria poporului sub umbra imparatiei, iar acum a redevenit legatura poporului cu Dumnezeu si singurul temei al credintei in ruina care l-a ajuns prin judecata dreapta a lui Dumnezeu. Cel de-al doilea aspect care caracterizeaza caile lui Dumnezeu cu privire la ramasita este ca aceasta, pazita prin grija Domnului trecand prin toate relele in care au fost aruncati prin pacatul poporului are parte in mod sigur la ceea ce Dumnezeu le da alor sai in guvernarea Lui si potrivit cu fidelitatea fata de promisiunile facute. Aceasta carte se imparte in doua parti care se deosebesc usor: prima se incheie cu capitolul 6, iar cea de-a doua se incheie odata cu cartea, primul si ultimul capitol avand caracter de introducere si respectiv de incheiere, facandu-ne cunoscuta pozitia ramasitei careia ii fusese incredintata marturia lui Dumnezeu la inceput si la sfarsit, dupa cum am spus deja.

Cele doua mari parti ale cartii au un caracter destul de deosebit una fata de cealalta. Prima parte ne prezinta imaginea dominatiei natiunilor si pozitiile pe care le luau fata de Dumnezeu fiind animati de orgoliul omenesc. Acest tablozu este compus din trasaturi istorice care arata in mod destul de clar duhul de care va fi insufletita puterea dominanta in diferitele ei faze, apoi judecata lui Dumnezeu. Aceasta parte nu este compusa din revelatii primite direct de Daniel, cu exceptia celei care-l face capabil sa ii reaminteasca lui Nebucadnetar visul pe care-l avusese. Capeteniile natiunilor sunt in scena; este prezentata istoria generala vazuta a monarhiilor care trebuiau sa se succeada, cu diferitele lor trasaturi care le caracterizau ca si judecata lor finala si in mod special mersul si judecata celei pe care Dumnezeu insusi o asezase, care le reprezinta pe toate in masura in care ele au acest caracter de a fi instituite prin interventia lui Dumnezeu. Imparatiile care au urmat celei dintai nu au facut altceva decat sa mostenească tronul pe care Dumnezeu i-l incredintase celei dintai.

Problemele dintre Dumnezeu si Israel au facut sa fie stabilita supremația natiunilor. Distrugerea lui Israel a venit ca urmare a duhului ingamfat de idolatrie si blasfemie impotriva Dumnezeului lui Israel. Capitolul 6 nu ne prezinta nelegiuirea imparatului decat ca venind prin influenta altora, capeteniile poporului fiind cei care au cerut ca nimeni altul inafara de imparat sa nu fie recunoscut ca Dumnezeu, fapt pentru care asupra lor a venit judecata pe care ei au dorit sa o aduca asupra celui credincios.

Cea de-a doua parte a cartii este compusa din lucruri pe care Dumnezeu i le-a comunicat lui Daniel si ne prezinta caracteristicile pe care le vor avea capeteniile natiunilor in relatie cu pamantul, purtarea lor fata de cei care Il recunosc pe Dumnezeu si, in final, intemeierea imparatiei divine prin persoana Fiului omului, imparatie de care se vor bucura sfintii. La sfarsitul ultimului capitol ni se prezinta detalii privind caile lui Dumnezeu pentru poporul sau. De asemenea, putem remarca cum capitolul 7 reda in principiu istoria puterii occidentale, iar capitolul 8 al celei orientale – cele doua coarne. Capitolul 9, cuprinzand aspecte speciale legate de centrul moral al problemelor – Ierusalim si poporul – se leaga de aceeasi putere occidentala care i-a invadat. In capitolul 10 si pana la sfarsitul capitolului 11 suntem din nou in Orient, incheind astfel judecata natiunilor din acea zona si restabilirea ramasitei lui Israel in binecuvantare.

Primul capitol ne prezinta dinastia regala din Iuda, cea odinioara pusa sa guverneze poporul domnului prin persoana lui David, cazand inaintea puterii lui Nebucadnetar si cum imparatul, unsul lui Yahve, a fost dat de Yahve in mainile capeteniei natiunilor pentru care Dumnezeu le-a randuit sa aiba dominatia. Copiii din samanta imparateasca au suferit ceea ce li se anuntase in Isaia 39.7, dar Dumnezeu a lucrat in favoarea lor in inimile celor care ii pazeau, mai ales fata de Daniel si a vegheat prin providenta Lui. Aceste doua trasaturi ale ramasitei credincioase in captivitate reies din fiecare capitol. Credinciosi voii lui Dumnezeu desi erau departe de templu, ei nu s-au intinat in mijlocul natiunilor, asa ca Dumnezeu le-a raspuns dandu-le inteligenta, si aceasta, dupa cum arata capitolul 2 cu privire la Daniel, mergand pana la cunoasterea a ceea ce numai Dumnezeu singur poate da prin revelatie si a intentiilor Lui cand da revelatii. Numai ei poseda aceasta inteligenta marcata de favoarea divina si de roade ale fidelitatii lor, aduse prin har. Aceasta este valabil indeosebi in cazul lui Daniel, a carui fidelitate fierbinte si credinta traseaza pentru altii calea credintei. Ei nu sunt mai putin supusi natiunilor, carora Dumnezeu le daduse putere in acel timp. Este prezentat un element extrem de important: adevarata cunoastere si intelegere a gandului divin, a ceea ce este numit secretul lui Yahve, in zilele stricaciunii si ale puterii babiloniene, este legata de fidelitatea de a se pastra curat, necontaminat de ceea ce dadea Babilonul, de carnurile cu care vrea el sa ne hraneasca.

Pe de alta parte, in capitolul 2, il vedem pe imparatul puternic al natiunilor avand revelatia sortii natiunilor, a intregului plan al lui Dumnezeu, ca vas al comunicarilor divine, dar primind acestea intr-un mod in care Daniel, fiul captivitatii lui Israel, credinciosul care s-a tinut despartit de intinaciuni in mijlocul Babilonului, a fost scos inainte ca recunoscut de Yahve, si avand favoarea Lui. Se cere sa cercetam mai atent detaliile acestui capitol ca tablou general al puterii natiunilor care a inceput cu dominatia lui Nebucadnetar.

In primul rand putem remarca faptul ca monarhiile natiunilor care s-au succedat una alteia constituie un tot. Ne sunt prezentate nu in primul rand succesiunea istorica, nici trasaturile morale fata de Dumnezeu si fata de oameni, ci ansamblul monarhiilor este privit ca un singur personaj inaintea lui Dumnezeu, ca omul de pe pamant, in splendoarea lui publica, glorios si grozav in ochii oamenilor. Urma o succesiune de patru puteri imperiale, intre care Nebucadnetar insusi era capul din partea lui Dumnezeu. Urma, dupa cum vedem, o degenerare progresiva sub anumite aspecte, dupa care, in final, Dumnezeu va ridica o alta putere care va executa judecata asupra a ceea ce va exista atunci si va face sa dispara de pe pamant acea statuie, inlocuind-o cu o imparatie care nu va fi rasturnata niciodata. In deteriorarea succesiva, atat in principiu cat si in caracter, a puterii imperiale, forta materiala a acesteia nu scade, pentru ca fierul care va rupe si va zdrobi tot caracterizeaza cea de-a patra putere. Puterea capului de aur pare sa vina din faptul ca Dumnezeu Insusi i-a dat in mod oficial autoritatea, acea autoritate absoluta fiind intemeiata pe darul Dumnezeului cerurilor.

Ceilalti au urmat prin principii providentiale, dar Dumnezeu, asa cum a fost cunoscut, dar Dumnezeu ca suveran care da autoritate capeteniei, inlocuind imparatia Lui cu cea a capeteniei natiunilor, nu a mai fost sursa directa a autoritatii lor. Babilonul era autoritatea stabilita direct de Dumnezeu. De aceea, citind Ezechiel (si acelasi lucru se gaseste si in alte parti), am vazut ca judecata Babilonului se leaga de restaurarea lui Israel si a tronului lui Dumnezeu.

Totusi, trebuie sa remarcati ca Dumnezeu nu se prezinta aici ca Dumnezeul pamantului, ci al cerurilor. In Israel el era Dumnezeul intregului pamant si asa va fi din nou la restabilirea tuturor lucrurilor. Aici El actioneaza in mod suveran ca Dumnezeul cerurilor, punandu-l, intr-un anumit sens, pe om la locul cuvenit pe pamant (v. 37 si 38). Este o dominatie care, desi este mult mai limitata, are cateva trasaturi comune cu cea a lui Adam, diferind de cea a lui Adam prin aceea ca imparatului ii sunt supusi si oamenii, dar este mai limitata pentru ca marea nu intra in sfera suveranitatii lui, ci se intinde peste tot pe pamant unde sunt animale si pasari. Puterea omului este la sfarsitul istoriei sale, dar ea a ajuns sa se departeze mult de Dumnezeu in relatiile cu lumea.

Amestecul de fier si lut (v. 33) este o alterare a caracterului primar al puterii imperiale a romei, fiind introdus un alt element. Acest caracter se mentine in parte, dar se adauga alt element. Vointa energica a omului nu mai este una singura si absoluta. In puterea imperiala romana este introdus un element deosebit de ceea ce constituia forta imperiala, adica de vointa omului fara constiinta, puterea militara si populara este concentrata intr-o singura persoana, si aceasta fara ca sa fie tinuta in frau de constiinta. Acea slabiciune are doua cauze: diviziunea si incoerenta elementelor – versetul 41 spune ca imparatia va fi impartita, iar versetul 42 ca va fi in parte tare si in parte faramicioasa. Samanta omeneasca, dupa cum gandesc eu, nu este cuprinsa in ceea ce caracterizeaza puterea imperiului, iar aceste doua elemente nu vor forma niciodata un tot. Mi se pare ca aici este desemnat elementul barbar sau teutonic, pentru ca acesta a fost adaugat la ceea ce constituia la inceput imperiul roman. Subimpartirea ne este indicata intr-un mod general in versetul 43.

Apoi, in timpul acestor ultimi imparati, Cel care guverneaza din cer va stabili o imparatie pe care nimic nu o va clatina si care nu va trece in mainile altuia. Aceasta este singura imparatie care va inlocui propriu-zis, din partea lui Dumnezeu, imparatia Babilonului. Dumnezeul cerurilor l-a ridicat pe Nebucadnetar si imparatia lui, i-a dat autoritate, forta si glorie, supunandu-i toti oamenii. Celelalte trei i-au urmat, fara-ndoiala, potrivit vointei Celui care dispune toate, dar nu asa este cazul cu imparatia din versetul 44, unde se spune din nou ca Dumnezeul cerurilor va intemeia o imparatie. Ni se prezinta caracterul celei de-a patra imparatii si cateva trasaturi importante ale istoriei ei. Nu se vorbeste despre existenta celorlalte doua decat pentru a arata ca cea de-a doua este inferioara celei dintai, astfel incat Duhul lui Dumnezeu ne arata intemeierea prin hotarare divina a celei dintai, caracterul celei de-a patra si intemeierea divina a celei de-a cincea si ultima.

Este necesar acum sa remarcam modul in care se va intemeia aceasta ultima imparatie, si anume ca ea este infiintata printr-un act judiciar de distrugere, care face pulbere toata statuia si duce la nimicirea completa si totala, nemairamanand nici o urma din ea (v. 34 - 35). Instrumentul care executa aceasta judecata nu este produs prin intelepciune omeneasca, nici nu prin organizare omeneasca, pentru ca piatra s-a desprins fara sa fi intervenit vreo mana de om. Aceasta nu a actionat printr-o influenta morala ca sa schimbe caracterul obiectului asupra careia avea de lucrat, ci a distrus acel obiect prin forta. Dumnezeu intemeiaza aceasta imparatie si ii da aceasta forta. Piatra nu a crescut treptat pentru a inlocui statuia, ci intai a distrus statuia, inainte de a creste. Crescand, ea nu numai ca are din partea lui Dumnezeu drepturi asupra oamenilor, ci este sediul autoritatii universale si umple tot pamantul. Asupra ultimei forma a puterii reprezentate prin statuie cade lovitura distrugatoare a acelei pietre mici, atunci cand imperiul este divizat, fiind in parte tare, in parte slab din cauza componentei picioarelor lui. Putem remarca si ca nu Dumnezeu distruge statuia pentru a infiinta imparatia, ci ca imparatia intemeiata de El loveste picioarele statuii, acesta fiind primul act al imparatiei Lui. Iata istoria generala si exterioara a ceea ce a inlocuit din partea lui Dumnezeu tronul Lui si guvernarea Lui la Ierusalim, care a degenerat treptat in caracterul manifestat public fata de Dumnezeu, si care, in cele din urma, s-a incheiat prin judecat aexecutata de imparatia intemeiata de Dumnezeu fara pregatiri omenesti, prin imparatia lui Hristos, care, venind asupra ultimei forme a monarhiei care a fost odinioara asezata de Dumnezeu, nimiceste orice urma a existentei ei si umple ea insasi lumea.

Nu am nimic deosebit de spus cu privire la cele patru monarhii: Babilonul, Persia si Grecia sunt numite in carte, fiind cunoscute de pe atunci de iudei, iar romanii sunt introdusi prin numele pe care-l purta teritoriul lor – Chitim, astfel incat primesc fara a pune in discutie interpretarea cu privire la cele patru mari imperii recunoscute in mod obisnuit ca fiind zugravite in aceasta profetie si nu cred ca aceste profetii lasa vreun dubiu in aceasta privinta.

Aceasta comunicare are efectul de a arata ca Dumnezeu este astfel impreuna cu ramasita credincioasa si ca numai acea ramasita are capacitatea de a intelege gandurile Lui, facand ca omul orgolios dintre natiuni sa-L recunoasca pe Dumnezeul iudeilor ca Fiinta suprema in ceruri si pe pamant. Aici ramasita credincioasa este prezentata ca fiind aceea careia Dumnezeu ii descopera gandurile Lui.

Privind acest tablou general vedem ca trasaturile istorice ce caracterizeaza aceste imperii indica starea in care ele cad indepartandu-se de Dumnezeu, si aceasta este valabil in primul rand si in principal pentru Babilon.

In capitolul al treilea ni se prezinta prima caracteristica a omului investit cu puterea imperiala, dar a carui inima s-a departat de Dumnezeu, si aceasta cu atat mai mult cu cat el are puterea: el vrea sa aiba un Dumnezeu al lui, un Dumnezeu care depinde de vointa omului, si, in acest caz, de vointa detinatorului puterii imperiale. Aceasta este intelepciunea omeneasca. Nevoile religioase sunt alimentate in relatie cu puterea

suprema si influentele religioase se exercita legand impreuna pe membrii imperiului in jurul sefului prin legaturi din cele mai puternice fara sa fie nevoie ca autoritatea sa se impuna, pentru ca nevoia religioasa a omului se leaga de vointa lui, iar vointa lui, fara ca el sa-si dea seama, este legata de centrul puterii. Altfel, religia, cea mai puternica motivatie a inimii, devine ceva care contribuie la dezbinarea imperiului. Dar vointa omului nu poate crea un dumnezeu adevarat. Ca urmare, Nebucadnetar l-a parasit pe Dumnezeul cel adevarat, desi el insusi recunoscuse ca nu exista vreun dumnezeu care sa se poata compara cu cel al iudeilor, si si-a facut un dumnezeu al lui. Guvernarea natiunilor Il respinge pe Dumnezeul care le-a dat puterea, iar Dumnezeul cel adevarat este recunoscut doar de o ramasita credincioasa si in suferinta. Imparatia este idolatra: aceasta este prima trasatura importanta ce caracterizeaza dominatia Babilonului.

Dar fidelitatea care contrariaza acest sistem intelept, care leaga ca mai puternica motivatie a tuturor popoarelor de vointa conducatorului, facandu-i pe toti cei din jurul imparatului sa se inchine la ceea ce el le-a pus inainte, este ceva insuportabil pentru o asemenea vointa. O asemenea fidelitate afecteaza motivatia principala pentru orice miscare. Idolul nu este catusi de putin Dumnezeu, iar omul, indiferent cat de puternic ar fi el, nu poate crea pe Dumnezeu. Omul care are credinta i se supune imparatului pentru ca Dumnezeu este acela care l-a pus imparat, dupa cum am vazut in capitolele precedente, dar nu i se supune dumnezeului fals pe care imparatul il ridica renegandu-L pe Acela care i-a dat autoritatea, pe care cel credincios Il recunoaste. Dar imparatul avea putere si tinea sa-si impuna vointa.

Asa ca Sadrac, Mesac si Abed-Nego au fost aruncati in cuptorul incins. Dar tocmai in suferintele poporului sau Dumnezeu apare ca Dumnezeul cel adevarat. El a ingaduit ca fidelitatea lor sa fie pusa la incercare acolo unde era prezent raul pentru ca ei sa fie impreuna cu El bucurandu-se de fericire, caracterul si puterea Lui trebuie sa se manifeste deplin pe acest pamant, sau, intr-un mod si mai minunat, in cer.

Putem remarca faptul ca credinta si ascultarea sunt la fel de absolute ca vointa imparatului: nimic nu este mai frumos si mai calm decat raspunsul celor trei credinciosi. Dumnezeu putea sa-i scape si i-a scapat, dar, indiferent ce-ar fi fost sa fie, ei nu aveau sa-L paraseasca pe Dumnezeu. Cine era Dumnezeul care sa-i scape din mana imparatului? Dumnezeu i-a ingaduit imparatului sa faca tot ce putea, iar furia lui oarba nu a avut alt efect decat acela de a distruge chiar instrumentele razbunarii lui prin aceea ca a pregatit un foc foarte puternic pentru acei evrei credinciosi. Ei au fost aruncati in foc, astfel ca vointa lui aparent s-a implinit, dar aceasta a facut sa straluceasca si mai mult fidelitatea lui Dumnezeu, care a intervenit in mijlocul focului pentru a da marturie despre interesul pe care-l poarta El pentru fidelitatea slujitorilor Lui. Pentru ei focul a avut doar efectul de a le arde legaturile si ei au ajuns in prezenta Celui care are chipul Fiului lui Dumnezeu chiar si in ochii monarhului care Ii nega atotputernicia. Consecinta a fost, pe de-o parte, interdictia ca in intreaga lume cineva sa spuna ceva impotriva Dumnezeului iudeilor, iar, pe de alta parte, a rezultat glorie pentru ramasita acelui popor captiv si slab. Trebuie remarcat ca aici ramasita este caracterizata prin fidelitate si ascultare.

Aceasta fidelitate se manifesta prin aceea ca nu doreste decat pe Dumnezeul ei si nu face nici un fel de concesii, pentru ca a ceda ar insemna a-L renega pe el, pentru ca, pentru a-L recunoaste pe Dumnezeul cel adevarat trebuie sa-L recunoasca numai pe El. Adevarul este doar revelatia Lui deplina si credinta il poate recunoaste numai pe El, pentru ca a-L pune la acelasi nivel cu minciuna ar insemna sa spuna ca nu este adevarul.

Cu privire la ramasita credincioasa am putut semnala urmatoarele trei principii:

1. Nu se intineaza luand parte la ceea ce ofera lumea, luand din mancarurile imparatului.

2. Are intelegerea gandurilor lui Dumnezeu.

3. Este fidela si refuza in mod categoric sa recunoasca vreun alt dumnezeu inafara de al ei, care este cel adevarat.

Primul aspect este comun tuturor, cel de-al doilea este duhul profetic, pentru care Daniel este vasul ales aici, iar cel de-al treilea este partea fiecarui credincios chiar si atunci cand nu are duhul profetic. Cu cat credinciosul este mai aproape de puterea lumii, cu atat este mai in pericol sa aiba de suferit pentru fidelitatea lui. De remarcat faptul ca aici toate se leaga de pozitia si privilegiile iudeilor. Remarcati, de asemenea ca Dumnezeu este recunoscut, prin vointa si puterea natiunilor, in doua feluri si prin mijloace diferite, ambele fiind privilegii ale ramasitei credincioase. Primul din aceste privilegii consta in intelegerea Yahve prin revelatia gandurilor si a planurilor Lui, ceea ce l-a facut pe cel dintre natiuni sa-L recunoasca pe Dumnezeul lui Daniel ca fiind Dumnezeul dumnezeilor si Domnul imparatilor: aceasta este pozitia Lui in raport cu tot ce este inaltat pe pamant. El este suprem in ceruri si pe pamant. Cel de-al doilea din aceste privilegii este acela ca Dumnezeu se intereseaza de sarmana ramasita a poporului sau, avand puterea de a o salva din necazul in care puterea razvratita si idolatra (si, in consecinta, si apostata) o arunca.

Rezultatul este ca Dumnezeu este recunoscut, iar credinciosii Lui sunt salvati si sunt inaltati. Primul aspect este mai general si se extinde la natiuni, care sunt recunoscute de Dumnezeu, iar cel de-al doilea are ca efect salvarea acestei ramasite a iudaice.

Instaurarea unitatii idolatre, de fapt a religiei si orgoliului puterii omenesti sunt caracteristicile Babilonului. Aceasta nebunie care nu-L cunoaste pe Dumnezeu umple intreaga perioada de timp a existentei acestei puteri “sapte vremi”. In final, cel dintre natiuni Il recunoaste pe Cel Preainalt, Il lauda si Il binecuvanteaza. Acest capitol prezinta deci relatiile cu Dumnezeu ale puterii dintre natiuni si nu numai relatiile cu Dumnezeu si cu poporul evreu.

In capitolul 4 vedem manifestarea mandriei omului in aceea ca imparatul s-a glorificat cu lucrarea mainilor sale, considerand ca el era creatorul propriei lui glorii. Aceasta mandrie atrage asupra lui judecata. Detinatorul puterii a fost redus la starea de animal care nu-l cunoaste pe Dumnezeu si nu are inteligenta omeneasca. Singurul privilegiu adevarat al omului, prin care el este inaltat, este acela ca el poate privi in sus catre Dumnezeu si Il poate recunoaste. Altfel, el priveste in jos si este degradat pentru ca el nu-si este suficient siesi. Dependenta lui constituie gloria lui, aceasta punandu-l inaintea lui Dumnezeu sui dandu-i mijlocul de a-L cunoaste. Inteligenta lui este asociata cu Dumnezeu si masura ei si cunostintele omului sunt de la El. Mandria si independenta il despart pe om de Dumnezeu, omul devenind ca un animal lipsit de inteligenta adevarata. Aceasta stare este zugravita prin monarhiile despre care vorbeste profetul, care sunt vazute ca un ansamblu inaintea lui Dumnezeu, fiind reprezentate prin capul pus de Dumnezeu – Nebucadnetar.

Sapte timpuri sau ani trec peste capul lui Nebucadnetar lipsit de inteligenta. El se inaltase si a fost coborat. Timpul natiunilor este caracterizat prin absenta oricarei inteligente care vede puterea guvernamentala in relatie cu Dumnezeu. Facerea idolilor, construirea Babilonului si necunoasterea lui Dumnezeu sunt caracteristicile morale ale puterii pe care Dumnezeu a ridicat-o in locul tronului Sau de la Ierusalim. Iata care este capacitatea morala a omului caruia i s-a incredintat puterea.

Dar scena se incheie cu marturia data despre gloria Dumnezeului Prainalt, a imparatului cerurilor. Imparatul a recunoscut maretia Lui si L-a binecuvantat dupa ce judecata asupra lui a luat sfarsit. El L-a recunoscut ca fiind acela care traieste etern, care inalta pe cine vrea si coboara pe cine vrea, facand ceea ce doreste atat in cer cat si pe pamant si ca toti oamenii sunt deserti inaintea maretiei si puterii Lui. Aici nu salvarea celor credinciosi are acest efect ci judecata care a venit chiar asupra celor dintre natiuni si i-a facut sa inteleaga lucruri cu privire la Yahve, si aceasta in relatie cu marturia incredintata poporului iudeu prin duhul profetic care se gasea din partea lui Dumnezeu in ramasita acelui popor. Imparatul si-a ridicat ochii spre cer in loc sa mai fie animalul cu privirea spre pamant, a devenit inteligent si supus si a ajuns sa fie bucuros sa-L binecuvanteze pe Dumnezeul Preainalt. Putem remarca acest nume “Cel Preainalt”. Este numele care I-a fost dat lui Yahve in timpul intrevederii dintre Melhisedec si Avraam, la care Melhisedec a adaugat “Stapanul cerurilor si al pamantului”. Dumnezeu va lua acest caracter atunci cand va reuni toate lucrurile in Hristos, cele care sunt in ceruri si cele de pe pamant si Hristos va fi adevaratul Melhisedec. Cei dintre natiuni vor fi in totul supusi lui Dumnezeu. Aceasta va fi restabilirea lucrurilor, despre care au vorbit profetii.

Mai raman de facut inca niste remarci asupra unor detalii. Judecata urmata de eliberare are acest efect. Putem remarca semnificatia clara a simbolului copacului cel mare – un om puternic pe pamant, capabil sa-i ia pe altii sub protectia lui. In acest caz este unul care este in pozitia cea mai inalta pe care o poate avea un om. Pasarile cerului isi faceau cuib acolo, ceea ce ne spune ca tot felul de persoane cauta adapost si protectie acolo. Aflam apoi ca Dumnezeu ia cunostinta de principiile calauzitoare pentru guvernele de pe pamant, privite ca detinatorii puterii pe care El le-a incredintat-o. Aici nu este ca in Israel, unde era tronul Lui pe pamant, ci Dumnezeu vegheaza asupra tuturor lucrurilor si judeca puterea careia El i-a dat autoritate. El nu guverneaza in mod direct, dar il trage la raspundere pe cel caruia i-a incredintat guvernarea, pentru ca acesta sa recunoasca autoritatea lui Dumnezeu ca fiind suprema in aceasta lume.

Cu privire la utilizarea cuvantului “veghetor” nu consider ca intelegerea cu privire la cel care a vestit hotararea judecatii merge mai departe decat starea religioasa a lui Nebucadnetar, dar Daniel atribuie aceasta Celui Preainalt. Faptul ca ingerii sunt instrumente inteligente si ca lor le-a fost incredintata intr-un fel administrarea este ceva care nu prezinta nici un fel de dificultati si despre aceasta ne spune Epistola catre evrei si alte pasaje, dar lumea care va veni nu le va fi supusa ingerilor.

In versetul 27 vedem ca Daniel l-a atentionat pe Nebucadnetar cu privire la responsabilitatea care apasa asupra lui si l-a indemnat sa-si schimbe purtarea.

Putem remarca, de asemenea, ca aici Nebucadnetat Il recunoaste pe Imparatul cerurilor, pentru ca aceasta era in mod necesar pozitia Lui. Dumnezeul pamantului isi avea tronul la Ierusalim, dar Nebucadnetar nu avea nimic a face cu aceea. Daniel nu prezinta niciodata tronul de la Ierusalim, nici sub aspect moral, nici in mod profetic, iar profetiile lui sunt inainte de a ajunge la aceasta. Daniel era captiv in mainile natiunilor, si, in aceasta pozitie, fiindu-I credincios lui Dumnezeu, da invataturi despre El, dar Dumnezeu nu putea fi atunci pentru el Dumnezeul intregului pamant. El este Dumnezeul cerurilor, suprem peste toate si in orice loc, care dispune totul in ceruri si pe pamant, dar care inca nu guverneaza pe pamant ca imparat al pamantului, ci, dimpotriva, El renuntase la putere si i-o incredintase lui Nebucadnetar atunci cand se retrasese in fata nelegiuirii poporului sau pamantesc pentru a se inchide in puterea Lui suprema si imuabila, ale carei efecte se vor arata mai tarziu, dar prin care El conduce deja lucrurile desi este ascuns de ochii oamenilor.

Cititorul este posibil ca sa se astepte la mai multe detalii, iar aceste detalii se vor gasi mai ales in comunicarile facute direct lui Daniel, dar daca si-a insusit temeinic principiile pe care le-am constatat (scopul principal al acestor capitole fiind acela de a ne prezenta aceste principii), va avea elementele cele mai importante pentru a intelege toate profetiile acestei carti, iar fara aceste principii nu va putea intelege bine semnificatia revelatiilor din aceasta carte. Sa ne amintim ca suntem in pozitia iudeilor aflati in captivitate printre natiuni, avand intelegerea cailor lui Dumnezeu cu privire la ei si judecata pe care a adus-o pentru ceea ce fusesera ei in timpul cat puterea le fusese incredintata lor.

In capitolul 5, nelegiuirea capeteniei peste dintre natiuni inaintea lui Dumnezeu ajunge la culme si ia caracterul de obraznicie si dispret, acestea fiind doar eforturile pe care slabiciunea le face pentru a se ascunde. In toiul orgiilor, la un mare banchet cu concubinele si curtenii lui, Belsatar a cerut sa i se aduca la ospat vasele de la templul lui Dumnezeu, pe care Nebucadnetar le adusese de la Ierusalim, si a laudat dumnezeii de aur si de argint, de piatra si de lemn. Nebunia imparatului a pus pe falsii dumnezei alaturi de Yahve, Dumnezeul lui Israel, fapt pentru care Yahve a lamurit lucrurile chiar in acea noapte prin distrugerea imparatului cu toata gloria lui. Daniel a interpretat avertismentul pe care Dumnezeu i-l daduse lui Belsatar, dar, desi supus imparatului, el nu a avut fata de el acel respect ca fata de Nebucadnetar pentru ca Belsatar se asezase in pozitia de vrajmas batjocoritor al lui Yahve, astfel incat Daniel i-a raspuns potrivit cu revelatia pe care i-a dat-o Dumnezeu despre juecata lui si dupa manifestarea fastuoasa a nelegiuirii imparatului, care-si glorifica dumnezeii lui si Il insulta pe Yahve. Avertismentul nu mai avea scopul de a corecta si nu mai lasa loc pentru pocainta, ci anunta judecata si acel anunt era suficient pentru a pune capat obraznicie imparatului neevlavios, pentru ca imparatul nu luase aminte la avertismentele pe care le furniza in istoria lui Nebucadnetar. Aceasta relatare ne prezinta caracterul ultimei faze a nelegiuirii puterii suverane a natiunilor impotriva Dumnezeului lui Israel si judecata care a venit in urma acesteia asupra imparatiei al carei cap era Babilonul, care i-a imprimat caracterul lui. Pentru ca, oricat este de rabdator Dumnezeu, caile sale fata de imparatiile natiunilor ca putere careia El i-a dat autoritate in lume, realitatea este ca pentru acele imperii totul era pierdut inca din vremea Babilonului.

Vedem si alta forma de nelegiuire inafara de cea a Babilonului. Personal, Cirus avea ganduri bune, iar Dumnezeu, care ii le daduse acele ganduri, s-a folosit de el pentru restabilirea temporara a poporului sau, pentru ca Mesia sa li se poata prezenta, aceea fiind ultima incercare la care a fost supus poporul lui cel ales. Nu Cirus este, in capitolul 6, instrumentul nelegiuirii care cauta sa-l distruga pe Daniel, al vointei omenesti care nu poate niciodata suporta fidelitatea fata de Dumnezeu. Aici nu este vorba de idolatrie, nici nu sunt insulte aduse lui Yahve, ci intervine inaltarea omului care doreste sa excluda complet orice idee de Dumnezeu. Omul nu vrea nici un Dumnezeu. Aceasta este una din trasaturile fundamentale ale inimii omului: el vrea, in general, doreste in general un dumnezeu care sa-l ajute sa-si satisfaca poftele si patimile, un dumnezeu convenabil pentru unitatea imperiului lui si care sa-i consolideze puterea. Partea religioasa a firii lui se multumeste cu asemenea dumnezei si li se inchina cu placere, desi cel care stabileste suveranitatea lor face aceasta numai din motive politice. Sarmana lume! Dumnezeul cel adevarat nu ajunge la constiinta ei si nu se potriveste cu poftele ei. Vrajmasul sufletelor noastre se bucura ca poate exploata acest fel de religiozitate al firii noastre. Falsa religie prezinta dumnezei care raspund dorintelor inimii naturale, oricare ar fi ele, dar care nu cheama niciodata la comuniune si nu au nici un efect asupra constiintei. Ea poate impune ceremonii si randuieli, pentru ca oamenii tin sa aiba asemenea lucruri, dar nu poate pune o constiinta trezita in relatie cu dumnezeu. In sfera de influenta a religiei false intra dorintele si temerile omului i ea nu produce nimic in inima omului decat in masura in care sunt la lucru bucuriile si temerile firesti.

Dar, pe de alta parte, orgoliul omului capata trasaturi care schimba totul in aceasta privinta: omul doreste sa fie el dumnezeu si sa dispuna de toate dupa voia lui, nesuferind si excluzand orice rivalitate, dorind sa aiba o superioritate incontestabila, astfel incat, daca Dumnezeu exista, aceasta este insuportabil pentru omul care vrea ca el sa fie totul. Atunci omul trebuie sa se debaraseze de Dumnezeu. Si vrajmasii credinciosilor se folosesc de asemenea inclinatii. Cruzimea nu este mai putin inventiva, numai ca, lingusind puterea, ea nu pare a invinui decat ceea ce nu se supune si nesocoteste cuvantul autoritatii.

Din vreme ce era in razboi cu Dumnezeu insusi, problemele cu oamenii sunt tratate cu dispret si fara patima fata de ei. Patima se leaga in mai putin mandrie si mai mult de vointa omului, omul devenind robul celor care ii aduc tribut de lingusire. Vointa lui este ceea ce-l stapaneste. In acest caz, inselat de vanitatea lui, imparatul s-a vazut constrans de legile care erau facute aparent pentru a da vointei si intelepciunii lui caracterul imuabil pe care il au numai hotararile lui Dumnezeu. Daniel a fost aruncat in groapa cu lei, iar Dumnezeu l-a pazit. Asa va pazi El ramasita lui Israel la sfarsitul vremurilor. Judecata pe care vrajmasii lui Israel a vrut s-o faca sa cada asupra credinciosilor din acest popor se va executa asupra lor si efectul judecatii va fi mai mare pentru ei decat pentru ceilalti. Nebucadnetar interzisese sa se spuna ceva de rau despre Dumnezeul lui Israel si a vorbit bine despre imparatul cerurilor care il smerise, dar Darius a poruncit ca peste tot sa fie recunoscut Dumnezeul lui Daniel si al lui Israel ca singurul Dumnezeu viu, a carui imparatie nu se va clatina si care chiar l-a salvat pe cel care se incredea in El. Istoric, s-ar parea ca Darius avea sentimente de respect fata de Dumnezeu si fata de evlavia lui Daniel. Nu era Dumnezeul lui, ci era Dumnezeul lui Daniel, insa Il respecta si, de asemenea, Il numea Dumenzeul cel viu. In fine, idolatria, neevlavia si mandria care se inalta mai presus de orice, iata ce caracterizeaza marile imperii prezentate in cartea lui Daniel, si acestea atrag judecata, iar efectul judecatii este acela ca Dumnezeul iudeilor este recunoscut ca fiind Dumnezeul cel viu care salveaza, Cel Preainalt care domina imparatia oamenilor. Aceleasi trasaturi vor caracteriza si zilele din urma. Cu aceasta se incheie prima parte a acestei carti.

Ajungem acum la comunicarile facute direct lui Daniel: ele cuprind nu numai principii generale ci si detalii cu privire la poporul lui Dumnezeu si la natiunile care-l asupresc, detalii istorice prezentate in avans prin profetie.

Marele scop al capitolului 7 este acela de ane prezenta istoria celei de-a patra fiare sau a ultimei forme a imparatiei natiunilor care a inceput la Babilon, a marii puteri din occident in care trebuie sa se dezvolte tot ceea ce va deveni fata de Dumnezeu si de cei credinciosi omul posedand puterea. Si toate acestea sunt date in interpretare in relatie cu sfintii. Dar, pentru a introduce aceasta fiara occidentala, ne este prezentat pe scurt ceea ce a precedat-o. Patru fiare au iesit din mare, adica din mijlocul multimii popoarelor. Aceste puteri nu sunt privite aici ca fiind puse de Dumnezeu, ci din punct de vedere pur istoric. Am vazut imparatia pusa asezata de Dumnezeu in persoana lui Nebucadnetar, dar aici, desi orice putere care exista a fost asezata de Dumnezeu, puterile nu sunt privite sub aspectul originii lor, ci este prezentata istoria lor. Profetul le vede intai pe toate iesind pe rand din masa agitata a popoarelor. Aceasta parte prezinta trasaturile lor caracteristice si nu da date. Versetul al patrulea ne pezinta Babilonul intai puternic apoi coborat si supus, trup de leu avand aripi de vultur. Ceea ce era cel mai energic si nobil, omeneste vorbind, avand putere, ceea ce plana deasupra natiunilor in zborul cel mai rapid si mai inalt, caracterizeaza aceasta prima manifestare spectaculoasa a spiritului omenesc, careia vointa divina i-a incredintat dominatia mondiala. Babilonul a pierdut aceasta pozitie. Cea de-a doua fiara manca multa carne, dar nu avea nici energia si nici zborul rapid al celei dintai, si a cucerit alte imperii in loc sa-si creeze propria imparatie. Avand la inceput o putere dubla, ea s-a ridicat mai mult pe o parte decat pe cealalta. Ea era feroce, dar greoaie in comparatie cu prima fiara: acesta era imperiul Medo-Persan. Capitolul spune putine despre cea de-a treia fiara. Ea este caracterizata de usurinta si rapiditate, apoi i s-a dat putere: acesta a fost imperiul lui Alexandru. Pentru cea de-a patra fiara avem o viziune deosebita.

Este bine sa remarcam, in treacat, faptul ca acest capitol se imparte in patru parti deosebite: cele trei viziuni si interpretarea pe care a primit-o profetul pentru ceea ce a vazut. Prima viziune cuprinde cele patru fiare prezentate impreuna si o prezentare scurta a caracteristicilor primelor trei fiare, cea de-a doua viziune prezinta a patra fiara mult mai in detaliu, iar cea de-a treia sosirea celui care semana cu un fiu al omului inaintea celui batran de zile. Aceste parti incep respectiv la versetele 1, 7 si 13, dupa care, de la versetul 15 pana la sfarsitul capitolului urmeaza interpretarea.

Caracteristicile celei de-a patra fiare ne sunt prezentate clar. Ea este extrem de puternica, devoreaza si farama totul si calca in picioare tot ce mai ramane. Ea nu are acelasi caracter ca monarhiile precedente. Ea are zece coarne, adica forta ei se imparte in zece puteri distincte. Forta si rapiditatea ei nu cruta nimic si nu respecta nimic; ea pune stapanire pe tot si calca in picioare fara probleme de constiinta: iata ce caracterizeaza sub aspect moral cea de-a patra fiara. Iar ca forma ea se deosebeste prin aceea ca este impartita in zece regate. De asemenea, ea nu mai are acea simplitate de fond a celorlalte imparatii. Dar aceasta nu este tot, ci mai este inca un element deosebit care a atras atentia profetului: privind coarnele el a vazut cum a iesit inca un corm mic si dinaintea lui au cazut trei dintre coarnele care existau anterior. Acel corn avea perspicacitatea si inteligenta omului si manifesta pretentii enorme: iata caracterul lui. O putere se ridica din mijlocul celor zece si rastoarna trei dintre ele. Acea putere este clarvazatoare si are o inteligenta patrunzatoare si nu numai ca are forta, ci are si ganduri si planuri pe langa cele legate de ambitia de a guverna, planuri ce tin de morala si de cunostinte si ridica pretentii pline de mandrie si de indrazneala. Acea fiara are o trasatura de inteligenta morala si sistematica (inspre rau) si nu numai puterea de cuceritor. Acel corn avea ochi de om.

Apoi au fost puse tronuri si cel batran de zile s-a asezat. Este o sedinta de judecata la tronul de judecata al lui Yahve. Nu se spune unde, dar vedem efectul asupra pamantului. Cuvintele rostite de cornul cel mic sunt cauza pentru executarea judecatii asupra fiarei, care a fost distrusa si al carei trup a fost ars in foc. In ceea ce priveste celelalte fiare, vedem ca stapanirea le-a fost luata, dar ele au continuat sa traiasca. Insa cea de-a patra fiara isi pierde viata odata cu imparatia. Scena judecatii face parte din viziunea cu cea de-a patra fiara si se leaga in special de aceasta.

Apoi, de la versetul 13 avem o noua viziune: cineva care semana cu un fiu al omului a fost adus inaintea Celui batran de zile si a primit imparatia si dominatia universala. Este dominatia pe care Yahve i-a incredintat-o omului in persoana lui Hristos, aceasta inlocuind imparatia fiarei. Fiti atenti ca aici nu este vorba despre executarea judecatii, ci de primirea imparatiei pe pamant, pentru ca aici este vorba de guvernarea pamantului.

Interpretare este alcatuita din doua parti: o parte generala (v. 17-18) si una detaliata cu privire la cea de-a patra fiara (v. 19-28). Partea generala declara ca acele patru fiare reprezinta patru imparati sau imperii care se ridica de pe pamant, dar sfintii din locurile preainalte vor lua imparatia pentru totdeauna. Iata cele doua lucruri principale ce reies din aceasta istorie: imparatia pamanteasca si cea a sfintilor si cea a sfintilor din locurile preainalte, prima dintre acestea fiind compusa din patru monarhii. Apoi urmeaza detaliile despre cea de-a patra. In

interpretare putem remarca un element care face ca lucrurile sa fie extrem de interesante, element care nu era in viziune, si anume lucrurile privitoare la sfinti, lucruri pe care, atunci cand i-a prezentat profetului sensul viziunii, Dumnezeu nu se putea sa le omita. Versetul 18 ni-i prezinta pe sfinti in contrast cu imparatiile pamantului. In viziune imperiile sunt prezentate sub aspectul public sau exterior, iar, in interpretare, Duhul lui Dumnezeu ne arata ceea ce facea comportamentul sa prezinte interes chiar si pentru inima lui Dumnezeu, care a dorit sa dea marturie despre inaintea profetului interesul Lui. Sfintii sunt prezentati imediat, dar in suferinta (v. 21). Iata ceea ce caracterizeaza mai inainte de toate acel corn mic in ceea ce priveste caile lui.

Dar se cere sa remarcam mai multe lucruri cu privire la versetele 21 si 22. Cornul cel mic nu numai ca face razboi impotriva sfintilor ci ii si invinge pana la o vreme, adica pana la venirea Celui Batran de zile. Vedem aici cateva lucruri mult mai precise decat ideea generala despre judecata care trebuie sa-l loveasca pe cel mai indraznet dintre oameni. Ne ocupam nu cu istoria publica si principiile generale ci cu explicatiile furnizate sfintilor prin profet. Venirea Celui Batran de zile pune capat puterii cornului cel mic asupra sfintilor. Din aceasta mare schimbare prin interventia lui Dumnezeu rezulta si alte evenimente: 1° judecata le este incredintata sfintilor din locurile preainalte, si 2° sfintii iau imparatia. De remarcat aici desemnarea speciala a locurilor inalte. Cornul cel mic persecuta sfintii pe pamant si are succes pana la venirea Celui Batran de zile, dar sfintilor din locurile preainalte le este incredintata judecata. “Nu stiti ca sfintii cor judeca lumea?” spunea apostolul (1 Cor. 6.2).

Cititorul nu trebuie sa mearga dincolo de ceea ce este scris si aici nun este vorba despre Biserica, idee care nu se gaseste in aceste pasaje, ci este vorba despre sfintii care sunt asociati cu numele Dumnezeului suveran in cer in acel timp cand pamantul este in mainile celor care nu-L recunosc si guvernarea Lui nu se exercita, adica nu este caracterizata de aceea ca protejeaza de suferintele cauzate de cei rai. Aceasta se aplica, in principiu, in toate timpurile de la cadere pana la venirea Celui Batran de zile. Dar este o perioada caracterizata in mod deosebit prin acest duh de razvratire al puterii cornului cel mic. Si aici mai este mentionata inca o categorie de persoane: poporul sfintilor din locurile preainalte, carora li se da imparatia, dar, in cazul acestora, Duhul nu spune despre judecata.

In versetul 22, cand este vorba despre imparatie, nu se spune despre sfintii din locurile preainalte, ci numai ca “sfintii au luat in stapanire imparatia”, astfel incat vedem cum puterea cornului cel mic, care s-a ridicat impotriva sfintilor si i-a invins, isi afla sfarsitul prin venirea Celui Batran de zile, pamantul fiind scena pentru acest eveniment. Aceasta venire este insotita de alte doua lucruri care schimba aspectul lumii, unul fiind ca judecata le este incredintata sfintilor ceresti, iar celalalt, mai general, ca sfintii de pe pamant vor participa la aceasta guvernare, fara a exclude partea celor din locurile preainalte.

In versetul 23 incep detaliile istorice cu privire la cornul cel mic. Este scos in evidenta caracterul general al celei de-a patra fiare: ea devoreaza subjuga si farama totul. Nu numai ca este un imperiu consolidat si avand o anumita intindere, ci imparatia isi extinde ravagiile, ca de drept, asupra intregului pamant, dupa care, din acest imperiu ies zece regate care impart puterea lui. Acesta este caracterul exterior si general, dar a aparut o alta putere cand cele zece existau, si ea a avut un caracter diferit si a subjugat alte trei. Acest corn vorbeste impotriva Celui Preainalt si se ridica impotriva Lui, si, in rautatea lui, ii distruge pe sfintii ale caror inimi sunt legate de Dumnezeul cerurilor si care recunosc numele si autoritatea Lui pe pamant. El vrea sa desfiinteze sarbatorile religioase si legea si i se dau trei ani si jumatate sa domine. Prin acest ultim recunoastem in mod clar pe asupritorul iudeilor, tot sistemul lor fiindu-i dat in maini. Aceste trei caracteristici sunt destul de clare: el se ridica impotriva Celui Preainalt, ii persecuta pe cei care Il recunosc pe Dumnezeul cerurilor si ale caror inimi se inalta spre el (comparati cu Ps. 11.4) si sterge de pe pamant orice urma publica a religiei.

Putem remarca faptul ca aici nu este delco vorba despre Biserica, ci sunt folosite doar expresii foarte generale, care se aplica in principiu la orice sfant de pe pamant. Este bine de remarcat ca nu sfintii, asa cum s-ar presupune, sunt dati in mainile cornului cel mic, ci formele religiei iudaice. Dumnezeu poate permite si chiar poate dori, spre binele sfintilor, ca ei sa sufere persecutie, dar el nu ii da pe sfinti in mainile vrajmasilor lor: nu ar putea face aceasta, nici nu i-ar putea parasi pe ai sai. Intr-un cuvant, oricare ar fi principiile generale care se pot aplica de-a lungul secolelor, aceasta profetie, ca revelatie propriu-zisa si exacta, se raporteaza, ca si intreaga carte, la pamant - iar Biserica nu de pe pamant – si la iudei, fata de care Dumnezeu exercita judecata pe pamant.

Gasim in mod clar aceste trei trasaturi: inaltarea cornului cel mic impotriva Celui Preainalt, cuvintele lui aratand mandria care I se impotriveste Lui; toti sfintii care, prin duhul, se ridica deasupra pamantului, Il recunosc pe Dumnezeul Cel Preainalt din ceruri, asteapta eliberarea prin mana Lui si se adapostesc din toata inima alaturi de El atunci cand pamantul este lasat in mainile celor rai; toti cei care dau astfel prin fapte o marturie impotriva omului care-si aroga toate drepturile pe pamant si nu vrea sa stie despre cer, sunt persecutati ; in fine, cel rau desfiinteaza sarbatorile obisnuite ale iudeilor si randuielile stabilite pentru ei, si, in tirania lui, care nu admite nimic sa-i stea in cale, sterge orice urma am acelor randuieli, care, desi sunt fara nici un efect atunci cand sunt tinute in necredinta, dau totusi marturie despre un Dumnezeu al intregului pamant. Dar vine judecata si se aseaza pentru a lua cunostinta de tot orgoliul, iar stapanirea cornului cel mic ia sfarsit si este distrusa. Putem remarca aici faptul ca acel corn mic avea mania puterii supreme si ca este nimicita stapanirea lui.

Apoi imparatia si stapanirea cerurilor sunt incredintate poporului din locurile preainalte. Mi se pare ca semnificatia acestor expresii, a caror forma este speciala, este totusi destul de evidenta. Dumnezeul suveran domneste, dar El domneste in raport cu sistemul pe care il face cunoscut, ca “cerurile domnesc”, dupa cum se spune despre aceasta in cazul lui Nebucadnetar. Omul pamantesc a dorit sa domneasca si sa sfideze cerul sustragand pamantul de sub guvernarea Celui care locuieste sus, sa stapaneasca pamantul independent de El. Iar judecata demonstreaza nebunia omului. Suveranul domneste pentru totdeauna; sfintii care L-au recunoscut sunt cei care judeca si au gloria, si poporul de pe pamant care se bazeaza pe El este poporul suprem si dominator: sunt evreii, dar, in definitiv, Dumnezeu este Cel care domneste.

Doua cuvinte sunt traduse prin “Cel Preainalt” si locurile “preainalte”. Sunt inclinat sa cred ca acest cuvant corespunde expresiei “locurile ceresti”, unde semnificatia este mult mai larga, din vreme ce aici este vorba numai de guvernare, iar acolo este vorba despre ceea ce tine de sfera cereasca si de ceea ce se afla acolo. Aceasta deosebire ne ajuta sa intelegem diferenta dintre Biserica sau crestini si sfintii din locurile preainalte din capitolul 7 din Daniel. In cazul crestinilor este vorba despre persoane care se bucura, cel putin in duh, den binecuvantarile locurilor ceresti, care sunt asezati acolo in Hristos si sunt in lupta impotriva rautatilor pe care le intalnesc acolo. Aici, dimpotriva, este vorba despre guvernare care apartine de drept Celui care domneste in ceruri, in prezenta unei puteri care Il neaga si se ridica impotriva Lui, urmarind sa nu recunoasca pe pamant nimic inafara de propria ei autoritate. Sensul profetiei este clar si usor de inteles: a recunoaste drepturile guvernarii din ceruri si a fi asezat in locurile ceresti pentru a te bucura de binecuvantarile proprii acelor locuri sunt doua lucruri deosebite. Fiecare lucru isi are locul lui in gandurile lui Dumnezeu, unde este ordine perfecta. In rezumat, in afara sistemului celor patru fiare, vedem ca puterea occidentului este impartita in zece si cornul cel mic, care a doborat alte trei coarne, care ajunge in final sa aiba dominatia si se ridica impotriva Dumnezeului cerurilor, ii persecuta pe sfinti si ii invinge, distrugandu-i prin persecutie pe aceia care se identifica cu

Dumnezeul cerurilor, desfiinteaza toate randuielile iudaice, si, in final, este distrus si el. Aceasta desfiintare a sistemului iudaic dureaza trei ani si jumatate sau 1260 de zile, perioada care se aplica numai pentru acest ultim aspect. In rest, toate celelalte sunt caracteristici care nu au nimic cronologic.

Guvernarea pe pamant, care odinioara ii fusese incredintata lui Nebucadnetar, nu mai este restabilita cum era inainte, printr-un tron pamantesc asezat la Ierusalim. Intre timp, in prezenta puterii razvratite impotriva Celui Preainalt, sfintii au un caracter ce rezulta din faptul ca ei privesc catre cer si catre Cel care domneste acolo – Dumnezeu, care, in ceea ce priveste guvernarea Lui pe pamant, ia numele de Dumnezeul cerurilor (Daniel 2.37), pozitie de inteles avand in vedere faptul ca El a parasit Ierusalimul.

Sfintii locurilor preainalte vor lua imparatia, dar, dupa judecata asupra cornului razvratit, poporul pamantesc reintra in stapanirea a ceea ce este sub ceruri, dar aceasta are loc in dependenta de cei care sunt asezati in ceruri.

Avem deja trei elemente clare si importante ale cailor lui Dumnezeu: tronul pamantesc de la Ierusalim a fost lasat in parasire. Tronul natiunilor stabilit prin autoritatea Dumnezeului cerurilor; razvratirea acestei ultime puteri, adica a natiunilor, impotriva Celui care i-a incredintat autoritatea. Sfintii se deosebesc prin aceea ca ei Il recunosc pe Acela pe care puterea pamanteasca il reneaga: ei tin de cer, unde este in prezent tronul lui Dumnezeu, pentru ca el nu-si mai are tronul la Ierusalim. Urmeaza apoi judecata executata impotriva puterii razvratite. Aceasta judecata le este data sfintilor locurilor preainalte, iar poporul pamantesc este restabilit in imparatie sub dominatia cerurilor si in relatie cu cerurile. Este stapanirea lui Dumnezeu care nu va trece. In relatie cu aceasta este caracterul Celui care, prin excelenta, primeste imparatia. Nu este Mesia recunoscut ca imparat in Sion, ci cineva cu infatisare de Fiu al omului, titlu cu o semnificatie mult mai inalta si mai cuprinzatoare. Aceasta este schimbarea care are loc la trecerea de la Psalmul 2 la Psalmul 8.Mesia nu numai ca ia acel caracter de Fiu al omului, ci, cand se implinesc lucrurile, vedem ca insusi Cel Batran de zile vine si pune capat puterii care-i chinuia pe sfinti si ca Hristos (dupa cum o arata din plin Psalmii si evangheliile) este Yahve.

Acesta este in mare tabloul guvernarii omului, care la sfarsit se arata complet dezvoltat in toate caracteristicile lui, si al desfiintarii ei prin judecata lui Dumnezeu, care ii aseaza pe cei credinciosi in pozitii de autoritate, iar deasupra tuturor este insusi Fiul omului si poporul Lui de pe pamant. Sfintii locurilor preainalte vor fi deci cei care, atunci cand Adunarea - care nu este mentionata aici – va fi fost ridicata de pe pamant, vor privi spre cer recunoscand ca puterea se afla acolo, si care, daca sunt ucisi de o putere razvratita, isi au locul lor sus. Pe acestia ii regasim in apocalipsa, mai ales in capitolul 20, si acolo sunt doua categorii: poporul sfintilor si ramasita crutata de pe pamant.

Capitolul 8 prezinta detalii privind evenimentele care se implinesc in alta parte, si anume in Iudeea, evenimente care ii privesc pe iudei. Cele doua imperii, ale Persiei si Greciei, sau cele din orient care i-au urmat Babilonului, sub care are loc profetia, nu sunt mentionate decat pentru a desemna locurile unde trebuie sa se petreaca evenimentele si pentru prezentarea lor in ordinea lor istorica. Imperiul Persan este rasturnat de imparatul grec, al carui imperiu este apoi inlocuit de patru monarhii, din una din acestea ridicandu-se o putere care constituie subiectul principal al profetiei.

In interpretare avem o declaratie clara ca acele evenimente vor avea loc cand va fi atinsa culmea indignarii. Este vorba despre indignarea impotriva lui Israel - cap. 11.36 din aceasta carte -, perioada de indignare despre care ne spune Isaia 10.25, indignarea incheindu-se cu distrugerea asirianului, care este prin excelenta instrumentul prin care s-a manifestat indignarea (Isaia 10.5). Toate aceste pasaje arata, cand studiem in mod special contextele lor, ca evenimentele indicate de aceste profetii se vor implini in zilele de la urma. Acela va fi timpul necazului lui Iacov, dar el va fi salvat. Domnul Insusi face aluzie la aceasta perioada (Matei 24), invitandu-i pe ucenici sa fie atenti la ceea ce spune Daniel (comparati aceste cuvinte cu Dan. 12.1, 7, 11). Mi se pare ca profetia in sine nu se refera atat de absolut la zilele din urma cat interpretarea care ne este data. Ceea ce ni se semnaleaza in aceasta profetie nu este sfarsitul definitiv al indignarii, ci faptul ca un corn mic se ridica din unul din cele patru regate care au urmat dupa imperiul lui Alexandru. Scopul principal al Duhului este acela de a descoperi ceea ce se va intampla in zilele din urma (v. 17).

Sa cercetam trasaturile principale ale cornului cel mic. Puterea desemnata prin “cornul cel mic” se extinde teritorial rasarit, spre sud si spre “frumusetea pamantului”, adica spre Ierusalim sau Sion. Acest corn se ridica impotriva ostirii cerurilor si arunca la pamant o parte din ele, ca si o parte a stelelor, si le calca in picioare.

Care sunt personajele desemnate prin aceasta imagine simbolica – ostirea cerurilor si stelele? Sa ne amintim ca este vorba despre sistemul iudaic. Odata ce ne-am insusit aceasta, aplicatia nu mai este dificila: este vorba despre aceia care, prin marturisirea lor, sunt in jurul tronului lui Dumnezeu, in special de cei mai de seama dintre ei. Nu este vorba despre cei credinciosi, din capitolul 7. Expresia “ostirea cerului” descrie pozitie si nu intr-o stare morala. Comparati cu v. 24, dar acest pasaj presupune ca iudeii au din nou aceasta pozitie inaintea lui Dumnezeu, chiar daca aceasta va fi pentru judecata. Aceasta inseamna ca ei sunt din nou inaintea lui Dumnezeu ca fiind in relatie cu El, ca un obiect de care se ocupa El, ca un popor sub responsabilitate in vederea vechilor lor relatii cu El, desi natiunile mai au inca puterea. Iar, daca starea lor nu se potriveste cu pozitia pe care ei o iau din nou fata de El, prin chiar acel fapt, ei sunt obiectele pedepselor lui Dumnezeu.

Aici mai trebuie sa remarcam faptul ca ne este semnalata nelegiuirea (nu uraciunea asezata de cineva, ci calcarea de lege), care este cauza pustiirii si care, in interpretare, vine in momentul culminant.

Acest corn este instrumentul folosit pentru pedepsirea iudeilor reintrati, in ceea ce priveste marturia, in relatie cu Yahve si reveniti in tara lor, care pretind a avea caracterul de popor al Lui, dar care merg cat se poate de departe cu nelegiuirea impotriva Lui. Cornul ii distruge complet pe unii dintre ei, dar aceasta nu este totul, ci el (pentru ca aici cuvantul nu mai este in acord cu cuvantul corn, probabil pentru a-l desemna in mod personal pe acel rege) se ridica pana la capetenia ostirii mergand cu pretentiile pana la a se ridica impotriva lui si inaltandu-se pana la a actiona impotriva lui Hristos in caracterul Lui de capetenie a lui Israel, impotriva Judecatorului care vine, a Capeteniei lui Israel care este Yahve Insusi, pentru ca am vazut ca a venit Cel Batran de zile. Aici, totusi totul este privit din punct de vedere iudaic. El este capetenia lui Israel. Si vedem ca este vorba despre Yahve, pentru ca jertfa lui este curmata si sanctuarul Lui este rasturnat, dar El este prezentat ca fiind capetenia ostirii. Jertfa necurmata este intrerupta de acela. Este oprita inchinarea iudaica adusa lui Yahve, sanctuarul Lui este rasturnat si, din cauza nelegiuirilor, este randuit un timp de necaz pentru jertfa necurmata (asa inteleg acest verset). In final, cornul cel mic (pentru ca aici forma cuvantului se raporteaza din nou la corn) rastoarna adevarul, face fapte mari are reusite.

Durata intregii viziuni in relatie in special cu nelegiuirea care constituie cauza, si probabil, putem spune, inclusiv durata nelegiuirii care aduce pustiirea, intr-un cuvant, intreaga scena a nelegiuirii si a pustiirii care a venit ca urmare, astfel incat sanctuarul si ostirea sunt calcate in

picioare, este de 2300 de seri si dimineti.

In versetul 19 vedem ca interpretarea priveste timpul de la sfarsit, indicatie foarte importanta pentru intelegerea pasajului. Si iata ce trebuie sa se intample la sfarsitul indignarii (impotriva lui Israel), in final, cand nelegiuirea iudeilor va fi ajuns la culme. Un imparat cu o mare mandrie, care dezleaga enigme, se va ridica – un fel de invatator sau rabin, dar plin de mandrie, fara rusine si indraznet. El va avea putere, dar aceasta nu prin forta lui proprie. El va face fapte mari, va avea reusite, va actiona si va distruge oameni puternici sau un numar mare de oameni, in special poporul sfintilor, adica pe iudei (v. cap. 7.27).

El este viclean si reuseste cu vicleniile lui, se inalta in inima lui si corupe pe multi printr-o falsa siguranta a necredintei si, in cele din urma, se ridica impotriva Capeteniei capeteniilor si este distrus fara interventia vreunui om. Aceasta inseamna ca, in timpul de la sfarsit, cand se vor implini planurile lui Dumnezeu, cand va veni perioada de indignare impotriva lui Israel dupa ce nelegiuirea acestui popor va fi ajuns deja la culme, se va ridica un rege intr-o parte a vechiului imperiu grec, a carui putere este caracterizata de extinderea spre est, spre sud si spre Ierusalim, adica va fi asezat unde este in prezent Turcia, Ierusalimul fiind tinta lui. Aceasta putere va face multe fapte mari si va avea multa forta, dar nu va fi propria lui forta. Acel rege va depinde de o alta putere. El va distruge si poporul iudeu. Dar el nu este caracterizat numai ca fiind distrugator, ci are si un fel de intelepciune asemanatoare sub unele aspecte cu aceea a lui Solomon. El este foarte viclean si reuseste sa-i distruga pe iudei amagindu-i cu o siguranta care-i face sa uie de Yahve. Vedem cum el se ocupa de iudei nu numai pentru a cuceri ci si ca invatator, cu subtilitate si prezentandu-le o falsa pace. In fine, el se ridica impotriva lui Hristos – vazut ca fiind Capetenia capeteniilor sau imparatul imparatilor pamantului, adica in caracterul lui de supremație pe pamant. El este distrus fara interventie omeneasca. Acest imparat este alt personaj decat cornul din capitolul 7, care domina marea fiara din occident.

Este un imparat din orient care provine nu din imperiul roman, ci din imperiul grec, este asezat in Siria si in tinuturile invecinate si forta lui nu tine de propriile resurse. In felul sau propriu, el se amesteca in chestiunile religioase ale iudeilor, dar mi se pare ca lucrurile spuse in legatura cu el sunt mai curand caracteristici ale pustiitorului, pe care Dumnezeu, din cauza nelegiuirilor poporului sau, ii ingaduie ca vrajmasul sa-l ridice, decat caracteristici ale celui care incheie o alianta cu ei pentru o vreme cu scopul de a-i distruge si, mai tarziu, a-i trage in mocirla apostaziei. Este cel care ii va asupri in rasarit, avandu-si sediul acolo, spre deosebire de cornul din capitolul 7 care domina occidentul. Pustiirea este scoasa in evidenta cu ocazia prezentarii acelui corn mic. Versetul 11 este un fel de paranteza care se refera in intregime la capetenia ostirii, iar ultimele doua fapte sunt mentionate in acest capitol, si anume: jertfa este intrerupta si sanctuarul este rasturnat, aceste fapte fiind introduse in relatie cu capetenia ostirii, ca fiind aspecte ale pustiirii lui Israel, pentru a completa descrierea, fara a indica cine face acestea. La sfarsitul capitolului nu este vorba despre istoria imparatului insusi, ci de ceva din ceea ce constituie pustiirea acelui timp, la care se face aluzie in versetul 11.

Capitolul 9, in urma marturisirii si mijlocirii lui Daniel, ne ofera o viziune cu privire la popor si la cetatea sfanta. Aceasta este, dupa cum am vazut deja, privita in relatie cu asuprirea de catre puterea occidentala si ne sunt date detalii despre acea asuprire. Profetul intelesese, nu printr-o revelatie primita in mod direct, ci cercetand profetia lui Ieremia si folosind mijloacele puse in mod obisnuit la dispozitia omului spiritual, ca se apropia sfarsitul captivitatii, a carei durata fusese anuntata de profetul Ieremia. Efectul asupra duhului lui Daniel, ca un adevarat semn al unui profet al lui Dumnezeu, a fost o mijlocire fierbinte pentru sanctuarul pustiit si pentru cetatea iubita a lui Yahve. El marturiseste cu revarsarea inimii inaintea lui Dumnezeu, recunoscand pacatul poporului si al imparatilor, impietrirea inimilor lor si justitia lui Dumnezeu care a adus raul asupra lor. El face apelmla compasiunea lui Dumnezeu pentru iubirea Domnului. Profetia este raspunsul lui Dumnezeu la aceasta rugaciune. Sunt hotarate saptezeci de saptamani pentru poporul lui Dumnezeu si cetatea ce sfanta. Yahve nu ii recunoaste ca fiind propriu-zis ai sai, dar primeste mijlocirea profetului, cum o primise mai inainte pe cea a lui Moise, si i s-a adresat lui Daniel cu cuvintele poporul tau si cetatea ta. Daniel era pe pozitia de mijlocitor.

El cunostea gandurile lui Dumnezeu si cuvintele Lui, astfel ca putea mijloci (comparati sub acest aspect foarte interesant cu Gen. 20.7, Ier. 27.18 si Ioan 15.7). La sfarsitul celor saptezeci de saptamani luate dintre secole va fi perioada stabilita de Dumnezeu pentru a pune capat nelegiuirii, a pecetlui pacatul (adica a-l termina si elimina), pentru a ierta nelegiuirea si a aduce dreptatea eterna, pentru a pecetlui (orice) viziune si profetie si a-L unge pe Sfantul sfintilor, si aceasta, fiti atenti, in relatie cu poporul Israel si cu cetatea. Va fi restabilirea completa a poporului si a cetatii in har.

Aceasta perioada de saptezeci de saptamani este impartita in trei parti: sapte, saizecisidoua si una. In timpul primei parti, a primelor sapte saptamani, cetatea este pustie si zidurile sunt ridicate in timpuri de necaz sau timpuri grele. Dupa saizecisidoua de saptamani, adica, in total, dupa saizecisinoua, Mesia urma sa fie nimicit si sa nu aiba nimic (acesta este adevaratul sens al cuvintelor). Cel caruia ii apartin imparatia si gloria, in loc sa fie primit de ei, avea sa fie nimicit si sa nu mai aiba nimic. Dar, in urma acestui eveniment, cetatea si sanctuarul, care vor fi fost reconstruite, urmau sa fie distruse si sfarsitul va fi ca un torent devastator, si, pana la sfarsitul razboiului, va fi o hotarare de nimicire. Iata istoria completa a nimicirilor in general. 1° S-au implinit saizecisinoua de saptamani, dupa care, Mesia este distrus, si aceasta fara sa ne fie indicat exact momentul. Aceasta intrerupe cursul celor saptezeci de saptamani. Distrugerea lui Mesia nu era momentul pentru restaurarea poporului si a cetatii. Rezultatul este clar anuntat, si anume o perioada de pustiiri pana la sfarsit. Aceasta este o stare a carei durata nu este indicata. In capitolul 11 vedem acelasi mod de a trata o perioada de timp. Poporul unei capetenii care urma sa vina avea sa distruga cetatea.

Apoi, Duhul lui Dumnezeu reia cea de-a saptezecea saptamana, ale carei detalii nu au fost prezentate inca. Capetenia care va veni face o alianta cu masa de iudeu (expresia “cei multi” indica masa poporului) – acesta este primul aspect caracteristic al saptamanii. Iudeii se aliaza cu capetenia de atunci a poporului, care altadata le distrusese cetatea si sanctuarul. Vor fi aliati cu capetenia poporului roman. Aceasta se raporteaza la intreaga saptamana, dar la jumatatea saptamanii lucrurile se schimba si capetenia face ca jertfa si darul de mancare sa inceteze, si, din cauza protectiei idolilor, va fi un nimicitor pana ce se va implini nimicirea hotarata, dupa care judecata va veni asupra celei pustiite.

Aici suntem anuntati ca saptezeci de saptamani sunt puse deoparte pentru istoria cetatii si a poporului lui Daniel. In timpul acestor saptezeci de saptamani Dumnezeu este in relatie cu Israel nu in mod direct, ci in relatie cu credinta unei ramasite credincioase, printr-un Daniel, printr-o mijlocire, care, tinand de existenta unei ramasite credincioase, constituie o legatura intre Dumnezeu si popor, mijlocire fara existenta careia poporul ar fi complet lepadat. Acesta este principiul care a stat la baza relatiilor lui Dumnezeu cu poporul prin Moise. Aceasta pozitie este remarcabila, privita ca venind dupa asezarea natiunilor ca autoritate. Iudeii urmau sa fie la Ierusalim, dar natiunile aveau sa desi imperiul Bbilonului a fost rasturnat. In aceasta pozitie, credinta profetica asteapta restabilirea completa a cetatii, sediul guvernarii lui Dumnezeu si a poporului sau. La aceasta raspunde Dumnezeu. Ni se da o istorie scurta, dar completa, a perioadei pana la implinirea si incheierea judecatii

asupra iudeilor si este introdus un element de foarte mare importanta: Mesia urma sa fie nimicit. El nu avea sa primeasca nimic din ceea ce este al Lui de drept. Consecinta urma sa fie distrugerea sanctuarului, pustiiri si razboi.

Capul unui alt imperiu, care nu exista atunci, urma sa distruga cetatea si sanctuarul. Atunci incepe un timp de intrerupere completa a relatiilor dintre Dumnezeu si popor, chiar si in ceea ce priveste ramasita credincioasa. Credinta lui Daniel urma sa fie respinsa de popor prin respingerea lui Hristos profetul si prin renegarea lui Hristos exprimata in cuvintele: “Nu avem alt imparat decat pe Cezarul”, iar poporul si cetatea au fost date spre pustiire.

Mai ramane sa se implineasca inca o saptamana in relatie cu acest neam necredincios si pervers inainte ca nelegiuirea lui sa fie iertata si sa fie introdusa dreptatea eterna, viziunea si profetia incheindu-se cu implinirea lor. Aceasta saptamana va fi marcata de legamantul pe care conducatorul il va face cu poporul iudeu (de la legamant fiind exceptata ramasita credincioasa), apoi de oprirea fortata a inchinarii lor in urma interventiei conducatorului, dupa care, iudeii, care s-au asezat sub protectia idolilor (acest duh rau care mult timp a fost alungat de popor si revine impreuna cu alte sapte duhuri mai rele decat el), vine pustiitorul si se abate ultima judecata asupra poporului, judecata groaznica, dar a carei amploare este bine stabilita de Dumnezeu si care va inceta atunci cand va fi implinita masura deplina. Astfel, noi avem un raspuns exact la intrebarea profetului, raspuns care dezvolta foarte exact urmarea relatiilor poporului lui Daniel cu puterea natiunilor; pozitia poporului este clar aratata, in timp ce relatia lui cu Dumnezeu mai exista doar prin mijlocirea profetului.

Profetia anunta, in acelasi timp, pustiirea generala a poporului (avand totusi un moment de calm aparent prin favoarea fiarei) in intervalul dintre a saizecisinoua si a saptezecea saptamana, pustiire dincauza respingerii lui Mesia, care a avut loc chiar in momentul cand promisiunea cuprinsa in profetie s-ar fi putut implini. Respingerea lui Mesia (care a venit in numele Tatalui sau) a avut ca efect faptul ca iudeii au ajuns sa fie risipiti mult timp, pentru ca apoi, la strangerea lor laolalta, sa cada prada nelegiuirii capeteniei natiunilor, atunci fiind timpul cand ei cad de fapt in mainile celui care vine in numele lui insusi, stare trista care se va dezvolta in ultima saptamana, dar Dumnezeu este Cel care stabileste limitele dincolo de care rautatea vrajmasului nu va putea trece.

In capitolul 10 revenim in orient. Capitolele 10, 11 si 12 alcatuiesc impreuna o singura profetie, cu diferenta ca in capitolul 11 se incheie istoria natiunilor, iar capitolul 12, dupa cum am remarcat la inceput, trateaza problemele ramasitei in timpul ultimei perioade a puterii natiunilor si prezinta eliberarea ei, incheind astfel revelatiile gandurilor lui Dumnezeu cu privire la ramasita pe care el a pastrat-o in mijlocul natiunilor.

Inima lui Daniel, intotdeauna preocupata de binele poporului Israel (v. 2, 3, 13), se adresa lui Dumnezeu intr-un duh de asteptare smerita dar perseverenta, dorind sa inteleaga caile Lui. Dupa trei saptamani de post si rugaciuni un inger i-a fost trimis pentru ca sa-i arate ce lupte poarta vrajmasii gloriei lui Dumnezeu impotriva instrumentelor care implinesc planurile Lui in favoarea poporului sau si obstacolele care stateau impotriva comunicarii planurilor lui Dumnezeu spere incurajarea lui. Dar credinta este exersata, Dumnezeu este fidel, si perseverenta lui Daniel il pune in acea stare morala care sa aprecieze comunicarile lui Dumnezeu, dupa cum ea este dovada, prin har, a vredniciei lui. Ingerul l-a anuntat ca viziunea era cu privire la iudei si ca era pentru zilele de la urma (cap. 10.14). Numai puterea care i-a fost data l-a facut in stare sa primeasca acele comunicari. Sunt enumerati imparatii Persiei, sub stapanirea carora a primit viziunea, apoi i se spune despre atacul Greciei impotriva Persiei, despre formarea imperiului Greciei si apoi divizarea lui in patru. Doua din aceste patru monarhii erau mai puternice decat celelalte si erau in relatii teritoriale cu iudeii, pe al caror teritoriu au loc luptele. Istoria imparatilor acestor doua puteri, ca si conflictul lor pentru teritoriul lui Israel, ne este redata in mod destul de detaliat sub numele de imparatul din nord si cel din sud. Nu voi intra in detalii.

Istoria continua cu interventia romanilor – corabiile din Chitim -, cu atacurile impotriva iudeilor si alianta sfanta. Imparatul din nord se aliaza cu iudeii apostati, apoi profaneaza sanctuarul punand acolo un idol si facand sa inceteze jertfa necurmata. El ii atrage pe cei rai in apostazie (aceasta este semnificatia expresiei din versetul 32), dar cei care-L cunosc pe Dumnezeu – ii spune profetului ingerul – vor fi tari si vor lucra cu putere. Cei inteligenti, invatati de Dumnezeu, vor da invatatura poporului.

Pana aici am vazut succesiunea primilor imparati si istoria perioadei macabeilor si a lui Antiohus Epifanes. Rezultatul final este anuntat intr-un mod general ultima parte a istoriei precedente, pe care tocmai am parcurs-o, fiind o imagine simbolica pentru ceea ce va fi in zilele din urma. Poporul cade din nou sub asuprirea vrajmasilor pentru un timp, dupa care va fi ridicat intr-o oarecare masura si unii se vor lega de ei lingusindu-i. Un mic numar de oameni intelepti, despre care putem presupune ca vor fi pastrati in mod providential de Dumnezeu, vor cadea prin violenta pentru ca sa fie incercata credinta tuturor si pentru a-i purifica pentru timpul de la sfarsit, pentru ca aceasta trebuie sa continue pana la momentul randuit de Dumnezeu.

Aceasta este starea iudeilor in acele zile, pana in timpul de la urma, dar mai ales in timpul seleucizilor si lagizilor, imparatii din nord, respectiv din sud.

Cateva remarci asupra detaliilor vor ajuta cititorul sa inteleaga mai bine aceasta. In capitolele 9.27, 11.33 si 12.3, cuvantul tradus prin “multi” este articulat si semnifica masa poporului, ceea ce ne lamureste sensul acestor versete.

Cititorul va remarca, de asemenea (cap. 11.33), contrastul dintre mase si “maschilim” – adica “cei intelepti” -, cuvant care se gaseste in titlu la un mare numar de psalmi. Cei intelepti, fiind invatati de Dumnezeu, vor invata masele. In acel timp plin de incercari va fi in actiune dragostea de adevar. In cap. 12.3 ii vedem din nou pe acesti intelepti asociati cu cei care instuiesc poporul in dreptate. Comparati CU 11.33. In versetul 35 ei ajung victime ale violentei. Sensul acestui ultim verset, dupa cum am vazut, se extinde pana la sfarsitul istoriei poporului, adica al puterii natiunilor, dar ne sunt date cele mai pozitive detalii cu privire la sfarsit. Ne este prezentat imparatul, cel rau, care va exercita putere in Iudeea la sfarsitul veacului si va avea succes pana ce indignarea (am vorbit deja despre aceasta perioada) va lua sfarsit. Este un imparat care actioneaza in tara lui Israel, avand un caracter neevlavios si o vointa neinfranata, care se ridica mai presus de orice, abandonand religia parintilor lui, nepreocupandu-se deloc de Hristos, nici de vreun alt dumnezeu, ci hulind impotriva lui Dumnezeu si a tuturor dumnezeilor si instaurand o idolatrie proprie lui.

In acelasi timp el va domina masele si va imparti pamanturi ca recompensa. Este un pic dificil sa spunem cui doreste el sa-i dea stapanirea – presupun ca acelora care l-au urmat -, dar caracterul lui neinfranat, neevlavios si idolatru si inaltarea lui mai presus de orice se vad foarte clar.

Imparatul din sud (aici regasim succesiunea de idei care este prezentata de capitol in general) porneste impotriva lui, iar imparatul din nord vine ca un vartej, dand peste margini si intrand in tara frumoasa, in Iudeea. Dar Edom, Moab si Amon scapa de puterea lui fiind pastrati (Isaia 11.14) pentru a fi judecati de Israel insusi. El isi intinde mainile asupra tarii si jefuieste totul: Egiptul nu scapa si tinuturile din estul Africii sunt la picioarele lui, dar el este tulburat de vesti din nord si din est si isi aseaza corturile intre Ierusalim si mare si isi gaseste sfarsitul fara a primi vreun ajutor. In aceasta relatare ni se prezinta sfarsitul imparatului. Ceea ce reproducem aici este sfarsitul imparatului din nord, pentru ca este vorba de tara lui Israel si de ceea ce se va intampla cu poporul lui Daniel in zilele din urma. Pe pamant va fi acest imparat rau si neevlavios, care va fi atacat de imparatul din sud, dupa care imparatul din nord ii va invada toate tinuturile cu exceptia a trei, iar in final va pieri in tara lui Israel.

Capitolul 12 trateaza in mod special istoria lui Israel insusi. In mijlocul tuturor acestor evenimente, Mihael, arhanghelul, este folosit in favoarea poporului lui Daniel. Va fi un timp de necaz cum nu a mai fost si nici nu va mai fi vreun timp asemenea. Totusi poporul va fi salvat, adica aceia care sunt scrisi in Carte. Ramasita lui Dumnezeu. Ieremia vorbise deja despre acel timp si despre eliberare in capitolul 30.7. Si ne vorbeste, de asemenea, si Domnul (Matei 24), atragandu-le atentia ucenicilor asupra uraciunii pustiirii, despre care este vorba in acest capitol si aratand clar ca vorbea despre Ierusalim si de iudeii din zilele din urma, cand Iudeii vor fi eliberati. Ne arata, de asemenea, cum cei credinciosi vor scapa in timpul necazului. Aceste pasaje luate impreuna pot fi intelese mai usor. Cel de-al doilea verset se extinde dincolo de tara lui Israel, care, pana aici, a fost scena profetiei, dar starea celor despre care vorbeste versetul este prezentata in asa fel incat nu pot fi recunoscute tarile in care ei sunt risipiti. Multi din neamul lui Israel se vor trezi din lunga lor umilinta, unii pentru viata eterna, iar altii pentru rusinea eterna. Cei intelepti vor straluci in splendoare – aceia care au invatat multimile dreptatea vor straluci ca stelele; (comparati ostirea cerurilor cu stelele – cap. 8). Dumnezeu ii va imbraca in stralucirea favorii sale pe cei care vor fi credinciosi in acel timp de razvratire si necaz.

Apoi, unul dintre mesagerii lui Dumnezeu l-a intrebat pe cel care statea pe rau cat timp urma sa mai treaca pana la implinirea acelor minuni (adica a necazului) prin interventia lui Dumnezeu in favoarea lui Israel. Raspunsul a fost ca vor fi trei ani si jumatate sau o mie dousasutesaizeci de zile, si ca, dupa ce Dumnezeu va pune capat risipirii poporului sfant, toate lucrurile se vor termina. Daniel a dorit descoperiri mai complete cu privire la sfarsit, dar, pana in vremea sfarsitului, profetia ramane pecetluita. Mai multi vor fi curatiti, incercati si albiti, iar cei rai vor lucra cu rautate. Vai! este de asteptat ca nici unul din cei rai nu va intelege, dar cei intelepti vor intelege, adica acei “maschilim” despre care ne-a vorbit Duhul.

Din momentul cand jertfa necurmata va fi intrerupta si va fi asezata uraciunea care pustieste vor trece o mie doua sute saizeci de zile, apoi, pentru cel care asteapta implinirea a o mie trei sute treizeci si cinci de zile, va veni binecuvantarea deplina. Daniel insusi va avea parte de acel timp glorios.

Este de remarcat faptul ca Daniel nu zugraveste deloc timpul care urmeaza celui al natiunilor. El prezinta istoria acestor monarhii care ii asupresc pe iudei si ii vor seduce in zilele din urma, apoi eliberarea poporului, lucrurile oprindu-se aici: el este profetul timpurilor natiunilor si pana la eliberare.

Este posibil ca, pentru a avea o intelegere completa a subiectului, cititorul sa se gandeasca sa combine actiunea instrumentelor pe care ni le prezinta profetia lui Daniel ca lucrand in tara lui Israel in zilele din urma si sa le identifice, daca se poate, cu instrumentele numite de alti profeti. Dar aceasta ar insemna construirea unui sistem de profetii si nu explicarea lui Daniel. Duhul lui Dumnezeu nu face asa prin acest profet, asa ca ma limitez la a-l studia indicand doar cateva puncte comune.

Capitolul 7 ne prezinta caracterul imperiului roman, mai ales sub ultima lui capetenie, la finalul istoriei puterii natiunilor. Capitolul 8 (desi deseori am considerat ca imparatul care ne este prezentat ar putea fi instrumentul imperiului occidental in tara lui Israel) mi se pare, cantarind bine ceea ce ni se spune, ca da cornului un caracter deosebit de cel pe care-l prezinta, prin faptele ei, puterea occidentala, fie prin cornul cel mic, fie printr-un instrument local. Este o putere orientala care se ridica din unul din cele patru regate in care a fost impartit imperiul lui Alexandru. El isi trage totusi forta din altul. Este o putere deosebita, care actioneaza in Siria. In capitolul 9 il vedem pe cel care lucreaza in mijlocul iudeilor, la Ierusalim, s-ar parea ca in relatie cu imperiul roman, indiferent care va fi instrumentul folosit de acea putere. Poate ca acel instrument este imparatul din capitolul 11, care este intre imparatul din sud si cel din nord. Este foarte posibil ca acel corn mic din capitolul 7 sa actioneze el insusi. Totusi exista o putere care depinde de corn si actioneaza, cel putin sub aspect religios, asupra iudeilor, pe care-i antreneaza in apostazie – un personaj care nu vine in numele lui insusi si care nu se preocupa deloc cu Dumnezeul parintilor lui.

Imparatul din capitolul 11 domneste in Iudeea, dispretuind religia parintilor lui si lucrand fara frau sub aspect moral, instaurand idolatria si impartind pamanturi favoritilor lui. Imparatul din sud si cel din nord sunt, respectiv, Egiptul si Asiria din zilele de la urma, care il ataca pe imparatul care s-a intronat in tara sfanta. Presupun ca imparatul corespunde celei de-a doua fiare din Apocalipsa, sub un anumit aspect, dupa cum primei fiare ii corespunde cornul mic din capitolul 7.

clickbible.org